

Betsy... Dat kan ik niet uitstaan, al die menschen die niets weten, die zich geen moeite geven, die geen liefde geven en die dan.... met zekere.... minachting, zonder eerbied, oordeelen over zoo'n leven. Ze heeft 't zoo moeilijk gehad; en als ik God was.... dat lijkt gek hè?... maar ik hoop dat Hij haar vannacht met liefde en zachtheid zal.... als ze...."

Haar mond trok en een traan gleed over haar wang, maar ze glimlachte als om haar verontwaardiging goed te maken, die mee tegen mij gericht was....

Ik zweeg. „Maar hoe was dat,” zei ik, klein. „Of wilt u niet....”

„Ja, ik wil het vertellen,” zei ze. „Waarom zal zoo'n leven zóó onbegrepen... dan zult u tenminste met eerbied aan haar denken als aan een medemensch, hoe zal ik zeggen.... een zuster.... niet: Nicht Betsy....”

„Herinnert u zich niet.... Nee, dat zult u niet weten.... maar een.... ne.... dertig jaar geleden toen is hier 's nachts om een uur of elf in de van Eyckstraat een man doodgeschoten.... een opgeschoten jongen liever, die zijn zuster die daar diende naar huis bracht. 't Is toen nooit uitgekomen wie dat gedaan had; 't gaf een heele commotie, dat begrijpt u; niemand dacht natuurlijk in de verste verte aan Betsy.... die woonde daar toen... Betsy, u begrijpt.... maar zij had 't gedaan.”

„Maar waarom?” zei ik, grenzeloos verbaasd.

„Per ongeluk.... ze schoot uit 't raam....”

„Schoot uit 't raam? 's Nachts....?”

Ze lachte even. „Ik kan me begrijpen....” Ze zweeg.

„'t Is een heele geschiedenis,” zei ze na een poosje; „moeilijk begrijpelijk te maken. Ik kan 't niet goed vertellen.... hoe kun je zoo iets vertellen dat 't plausibel blijft....”

„Ik kwam den ochtend erna toevallig bij haar, kwam haar afhalen voor een tentoonstelling. Ze had koorts en lag in bed, zei haar meisje. Ik ging naar haar toe en vond haar.... wonderlijk.... ik schrok echt, ze was zoo.... heelemaal.... ik weet niet, niet opgewonden of hysterisch of zoo, maar star.... maskerachtig, met gekke oogen. Ik had al van het schot gehoord en dacht dat ze iets gezien had of gehoord en geschrokken was; ik vroeg haar.... en toen begon ze te trillen en toen.... ik weet niet.... langzaam begreep ik.... ik durfde haast niet het te denken eerst.... maar ik moest, en ik vroeg het haar zonder dat ik wou: of zij het gedaan had, en toen zei ze ja; met een heele gewone zachte stem alsof ik gevraagd had of 't regende; maar met strakke oogen waar de waanzin achter zat....

„U weet niet hoe... God, ik ben maar een heel gewoon mensch en ik was toen nog jong, pas getrouwd; kunt u zich denken, daar kom je op een ochtend doodgewoon en alledaagsch bij iemand, je hoort dat ze ziek is, gaat uit vriendelijkheid even naar boven en valt in zoo'n tragedie....